

PROLOOG

Tuleristsed

Kaheteistkümnepäevase Evani keha on kangestunud vaikuses sõitva musta sedaani pehmele kõrvalistmele. Tal on põsk katki ning meeletakohal verevalum. Soe verenire jookseb mööda kaela alla ja seguneb hirmuhigiga. Sealt, kus olid käerauad, on ta randmed marraskil. Ta tunneb südant kloppimas – nii rinnas kui ka peas.

Evan pingutab kõigest väest, et oma enesetunnet mitte reeta.

Ta on autos olnud kõigest viis minutit. Nahksisustus lõhnab kallilt.

Autojuht ütles talle oma nime: Jack Johns. Muud mitte midagi.

Jack on kena laia näoga vanem mees, viiekümne ringis või veidi enam. Tema keha on tugev nagu pesapallimängu püüdjäl ja ta kissitab ka nii, nagu need ikka teevad.

Ta sikutab tagataskust välja taskurätiku, raputab selle lahti ja ulatab üle konsooli. „Pühi põsk ära.”

Evan vaatab peent riidetükki. „Veri jätab plekid.”

Jacki näol vilksatab lõbustatud ilme. „Pole hullu.”

Evan pühib nägu.

Ta oli laste hulgas kõige väiksem; võistkondadesse valimisel jäi ta alati viimaseks. Ainult terve rea metsikute katsumuste kaudu oli ta siia istmele jõudnud, valituks osutunud.

Keegi neist polnud osanud midagi arvata, kui Salapärase Mees esimest korda pragunenud asfaldiga korvpalliväljaku äärde ilmud ning mängivaid ja rüselevaid poisse jälgis. Silmad päikesepillide taga peidus, sõrmed silitamas traataeda, suitsetas ta ühe sigareti teise järel. Ta kõndis aeglaselt, ei kiirustanud kunagi, aga ometi tundus ta kaduvat iga kord sama ruttu, kui oli ilmunud. Liikvele läks igasugu teooriaid.

Ta oli lasteahistaja. Rikas ärimees, kes tahtis lapsendada. Mustal turul organite müüja. Kreeka maffia värbaja.

Evan oli olnud valmis riskima.

Ta viidi minema nii järsku, nagu oleks lendav taldrik ta tänavalt ära napsanud. Tuleristsed, jah, mingi värbamisprotsess – aga mille jaoks, seda ei tea Evan veel ikka.

Ta teab ainult seda, et ükskõik, kuhu ta ka teel poleks, on see kindlasti parem kui selja taha jäänud Ida-Baltimore.

Evani kõht koriseb ning see valmistab talle piinlikkust isegi siin ja praegu. Ta heidab endale küljepeeglis pilgu. Ta näeb välja alatoidetud. Äkki seal, kuhu ta läheb, on toitu külluses.

Või äkki on tema ise toit.

Ta võtab julguse kokku. Köhatab kurgu puhtaks. „Milleks teil mind vaja on?” küsib ta.

„Seda ei saa ma sulle veel öelda.” Jack sõidab natuke aega vaikides, aga tundub siis mõistvat, et Evani olukorras lapsele sellest vastusest ei piisa. „Ma ei räägi sulle ehk kõike kohe,” lisab ta toonil, mis kõlab pea-aegu vabandavalt, „aga ma ei valeta sulle kunagi.”

Evan silmitseb meest uurival. Otsustab teda uskuda. „Kas ma saan haiget?”

Jack sõidab edasi, pilk ainiti enda ette suunatud.

„Mõnikord,” vastab ta.

1

Homnikujoogi küsimus

Kui Evan Smoak oli Las Vegases üheksa sõrmega relvameistrilt püstoliummutite komplekti kätte saanud, asus ta pikap-Fordis kodu poole teele, üritades noahaavast mitte välja teha.

Käehaava oli ta saanud kakluses, mis tekkis ühes bensiinjaamas. Üldiselt ei meeldinud talle väljaspool missioone end millessegi segada või kellegagi siduda, aga üks viieteistaastane tüdruk oli hädasti abi vajanud. Nii et siin ta nüüd oli ning püüdis autot mitte verega kokku määrida, kuni ta jõuab koju ja saab haavaga korralikult tegeleda. Praegu oli ta veritseva koha sokiga kinni sidunud ja sõlme hammastega pingutanud.

Koju oli hea minna. Evan polnud poolteist päeva maganud. Ta mõtles sügavkülmas ootava kolmekordselt destilleeritud viina peale. Ta mõtles kuuma duši ja oma voodi pehmete linade peale. Ta mõtles kindalaekas lebava RoamZone'i satelliittelefoni peale, mis oleks pidanud lähiajal helisema.

Läbi ummikuid täis pakitud Beverly Hillsi lääne suunas pressides jõudis ta Wilshire Corridori rajooni, kus kõrgusid tornelamud, mida Los Angeleses loeti juba pilvelõhkujateks. Tema maja kandis peenutsevat nime Castle Heights ning paiknes teistest ida pool, mis võimaldas kõrgematel korrustel segamatult kesklinnaaadet nautida. Üheksakümneandetest saati korralikult remontimata majal oli kallis, kuid moest läinud ilme, mille tekitasid läikivad vaskdetailid ja lõhekarva marmor. Linnas, mis väärtustas peenust ja trendikust, polnud Castle Heights kumbagi, ning vastas seega Evani vajadustele suurepäraselt. Maja tõmbas ligi vanamoelisi jõukaid inimesi: kirurge, firmade vanemaid osanikke, hõbedajuukselisi pensionäre, kes kuulusid peentesse kinnistesse

klubidesse. Paar aastat tagasi oli majja kolinud Lakersi korvpallimeeskonna keskpärane mängujuht, kes tõi endaga kaasa viisteist minutit ajakirjanduse tüütut tähelepanu, aga varsti müüdi ta teise meeskonda maha ning see lubas elanikel taas vaikse ja tagasihoidliku mugavuse pehmesse embusesse naasta.

Evan sõitis peaväravast sisse, andis parklatöötajale käega märku, et ta pargib ise auto ära, ja suundus siis maja alla viivale kaldteele. Tema pikap leidis kenasti koha kahe betoonsamba vahel, kus ta jäi kogu koruse ja lakke paigutatud luminofoorlampide kuma eest suuremalt jaolt varjatuks.

Autos peidus püsides sõlmis Evan käsivarrele seotud sokkžguti lahti ja uuris haava. Ääred olid kenad ja sirged, aga oli see vast pilt. Veri oli väikeste käekarvade külge hüübinud ja haav ise polnud samuti üleni koorikuga kattunud. Pindmine vigastus. Kuus, võib-olla seitse õmblust.

Ta võttis kindalaekast telefoni. RoamZone oli tehtud tugevdatud mustast kummist, klaaskiust ümbrisest ja purunemiskindlast klaasist. Ta hoidis seda käeulatuses.

Alati.

Kui Evan oli kontrollinud tahavaatepeeglist, et garaaž on tühi, ronis ta välja ning pani selga ühe neist musta värvi dressipluusidest, mida ta istme taga hoidis. Relvasummutid oli ta toppinud paberist toidukotti. Ta viskas verise särgi ja soki nende peale.

Kontrollinud RoamZone'i akut (kaks pulka), pani ta selle esitaskusse ja läks trepist korruse võrra üles.

Fuajee ukse taga tõmbas ta sügavalt hinge, et ennast ühest maailmast teise minekuks valmis panna.

Kolmkümmend kaks sammu uksest liftini, kiire sõit üles, ja seejärel on ta pääsenud.

Evan astus fuajeesse, mille jahe õhk lõhnas värskete lõikelilledel järele. Tema kingad kriuksusid põrandaplaatidel, kui ta inimeste vahelt läbi läks, naeratades leebelt majaanikele, kes ostukotte tassides ja telefoniga rääkides edasi-tagasi sagisid. Ta oli umbes kolmekümne viie aastane ja üsna heas vormis, aga mitte sedavõrd lihastes, et ta oleks silma torganud. Lihtsalt tavaline mees, mitte liiga kena.

Castle Heightsis tunti uhkust turvameetmete üle, millest üks tähendas, et lifti kontrolliti valvelauast. Evan viipas kõrge laua taga ekraanide ees istuvale turvamehele.

„Joaquin, palun kahekümne esimesele,” ütles ta.

„Miks te lihtsalt „katusekorter” ei ütle?” kostis hääl tema selja tagant. „See on ju katusekorterite korrus.” Küünisetaoline käsi pigistas tema haavatud käsivart ja Evan tundis dressipluusi all põletavat valu.

Ta pöördus tõntsaka ja krimpsus naise poole enda kõrval – see oli Ida Rosenbaum korterist 6G – ning manas näole naeratuse. „Teil on ilmselt õigus, proua.”

„Ja pealegi,” jätkas naine, „meil on kümnendal korrusel korteriühistu koosolek. See algab kohe. Minu arvutuste järgi pole te viimasel kolmel koosolekul kohal käinud.” Et oma viletsat kõrvakuulmist kompenseerida, rääkis proua Rosenbaum nii kõva häälega, et kogu fuajee sai Evani puudumistest ülevaate.

Lift jõudis kohale ja kostis helin.

Proua Rosenbaumi haare tugevnes. Ta suunas Joaquinile käskiva pilgu. „Ta tuleb ühistu koosolekule.”

„Oodake! Hoidke lifti kinni!” Naine korterist 12B – Mia Hall – lükkas klaasist välisukse puusaga lahti. Tema raske käekott kõikus ühele, poeg teisele poole, iPhone'i oli ta põse ja õla vahele pigistanud.

Evan hingas kergendatult, kui nad lifti astusid, ja tõmbas käe proua Rosenbaumi haardest ettevaatlikult vabaks. Ta tundis, et veri on jälle jooksuma hakanud ning kleebib dressipluusi vastu nahka.

Mia kiirustas nende poole, tiris kaheksa-aastast poega kättpidi järel ja laulis samal ajal topeltkiirusel telefoni: „Palju tagantjärele-õnne sulle, palju vabandust-mu-auto-läks-katki-ja-mehaanik-ütles-et-mul-on-va-ja-uusi-pidurikettaid-mis-maksavad-hingehinda-ja-seega-ma-unustasin-Peterile-kooli-järele-minna-ja-ta-läks-sõbra-juurde-mistõttu-ma-unustasin-enne-sõnumi-saata õõõõõnnne, palju õnne sulle!”

Ta tõstis põse õlalt ja laskis telefonil oma mahukasse käekotti kukkuda. „Vabandust! Vabandust. Aitäh.” Lifti kiirustades hüüdis ta üle fuajee: „Tere, Joaquin! Kas meil ei alga praegu mitte korteriühistu koosolek?”

„Tõepoolest algab,” ütles proua Rosenbaum rõhutatult.

Joaquin kergitas Evanile kulme – *vabandust, vennas* – ja lifti ukсед sulgusid nende selja taga. Väikeses ruumis võttis Ida Rosenbaumi parfüüm lausa pildituks.

Ei läinudki kaua, enne kui proua lõpetas liftis valitsenud suhtelise vaikuse. „Kõigil on kogu aeg telefonid näo ees,” ütles ta Miale. „Teate,

kes seda ette nägi? Minu Herb, puhaku ta rahus. Tema ütles: „Ühel päeval on nii, et kõik räägivad päev otsa ekraaniga ega vajagi enam teisi inimesi.””

Mia hakkas temaga juttu ajama ning Evan heitis pilgu Peterile, kelle sõstrasilmad teda alt üles vaatasid. Poisi õhukesed blondid juuksed olid sorgus, peale ühe kuklasalgu, mis maa külgetõmbejõudu trotsides ülespoole keerdus. Laubale oli pandud värviline plaaster. Poiss kallutas pea viltu ja kiikas Evani jalga. Evanile jõudis aeglaselt pärale, et tema pahklul on jahe. Sokki ju polnud. Ta astus pool sammu tagasi, et paljast pahkluid poisi pilgu eest varjata.

Temani hõljus Mia hääl.

Ilmselt oli naine temalt midagi küsinud. Evan silmitses teda. Mia ninajuurt katsid õrnad tedretähnid, mis tuhmima valguse käes välja ei paistnud, ja tema lopsakad kastanpruunid juuksed olid hooletult üles pandud. Evan oli harjunud nägema teda närvilises üksikvanema-režii- mis – jookseb ilma jalanõudeta, kergelt hingeldades, üritab Batmani pildiga võileivakarpi ja portfelli tasakaalus hoida –, aga liftipaneelide tagant paistev kuma näitas teda uues valguses.

„Vabandust?” küsis Evan.

„Kas teie ei arva nii?” kordas Mia, sasides hellalt Peteri juukseid. „Et elu oleks igav, kui poleks teisi inimesi, kes asjad keeruliseks ajavad?”

Evan tundis märga varrukariiet oma käsivarre vastas. „Kindlasti,” vastas ta.

„Emme? Emme. *Emme*. Mul tuleb plaaster ära.”

„Tõestus on teie ees,” ütles Mia proua Rosenbaumile, kes ei naeratanud talle vastu. Mia sobras käekotis. „Siin kuskil on veel mõned.”

„Need on Muppetitega,” ütles Peter. Tal oli kähe hääl, mis kõlas vane- malt kui kaheksa-aastasele kohane. „Mina tahan Animal.”

„Sul on Animal. Otsa ees.”

„Siis Kermit.”

„Kermit oli sul täna hommikul. Äkki Miss Piggy?”

„Ei taha. Gonzo.”

„Jah, Gonzo on meil olemas!”

Kuni naine uut plaastrit põialdega paika silus ja samal ajal Peteri otsaesist suudles, julges Evan oma varrukale pilgu heita. Veri oli läbi tulnud, must riie paistis käsivarre kohalt veelgi tumedam. Ta liigutas ennast ja püstolisummutid kolksusid paberkotis omavahel kokku. Kotile

oli ilmunud märg plekk – sokist immitses verd. Hambaid kiristades keeras ta koti ringi ja asetas selle maha, plekk seinu poole.

„Teie nimi on *Evan*, eks?” Mia oli jälle tähelepanu temale suunanud. „Mis teie amet nüüd oligi?”

„Ma impordin.”

„Ah nii? Mida siis?”

Evan heitis pilgu korrusenäidikule. Tundus, et lift liigub teosammul. „Tööstuslikke puhastusvahendeid. Me müüme enamjaolt hotellidele ja restoranidele.”

Mia toetus õlaga vastu seinu. Tema järeletehtud disainerjakilt oli üks nööp puudu, mistõttu hoidis see laialt lahti ja paljastas all oleva pluusi. „Noh? Kas te ei küsi, mis tööd *mina* teen?” Tema hääletoon oli naljatlev, aga mitte päris flirtiv. „*Niimoodi* tavaliselt ju vesteldakse.”

Kolmanda astme ringkonnaprokurör, Torrance'i kohtumaja. Jäi leseks natuke rohkem kui viie aasta eest. Ostis väikese korteri kaheteistkümnendal korrusel paar kuud tagasi selle raha eest, mis tal kindlustussummas veel alles oli.

Evan manas näole meeldiva naeratuse. „Mis tööd te siis teete?”

„Ma olen ringkonnaprokurör,” ütles Mia teeseldud suurejoonelisusega. „Nii et vaadake minuga ette.”

Evan lootis, et hää, mille ta kuuldavale tõi, kõlas sobilikul määral vaimustatuna. Naine noogutas rahulolevalt ja tõi käekotist lagedale mooniseemnetega muffini. Silmanurgast märkas Evan, et Peter silmitseb jälle uudishimulikult tema paljast pahklud.

Lift peatus üheksandal korrusel. Sealt pressis end lifti just puhkeruumist väljunud seltskond eesotsas Hugh Waltersiga, kes oli korteriühistu esimees ja maailma parim monoloogipidaja. „Suurepärase, suurepärase,” ütles ta. „Rohkearvuline osavõtt on tänasel koosolekul ülioluline. Me hääletame selle üle, milliseid hommikujooke fuajees pakkuda.”

Evan tegi suu lahti: „Tegelikult ma ...”

„Kofeiinivaba või tavalist.”

„Kes see üldse kofeiinivaba joob?” küsis Lorilee Smithson 3F-ist, kolmas abikaasa, kelle näo oli aastakümneid kestnud ilukirurgia juba kergelt kassilikuks muutnud.

„Äkki need inimesed, kellel on südame rütmihäired,” pakkus proua Rosenbaum.

„Lõpetage ära, Ida,” ütles Lorilee. „Te suhtute minusse üleolevalt ainult sellepärast, et ma olen ilus.”

„Ei. Ma suhtun teisse üleolevalt, sest te olete *rumal*.”

„Minu arust võiksime pakkuda *kombucha*’t,” sekkus vestlusesse Johnny Middleton korterist 8E. See siirdatud juustega neljakümneandates aastates mees oli paar aastat tagasi kolinud leseks jäänud isa juurde, kes oli endine finantsjuht, nüüd pensionil. Nagu ikka, oli Johnnyl seljas dress, millel seisis selle sportliku vabavõitluse programmi nimi, kus ta oli viimased kaks aastat osalenud, või vähemalt sellest vahetpidamata rääkinud. „See sisaldab probiootikume ja antikehasid. *Palju* tervislikum kui kofeiinivaba.”

Lifti imbusid veel mõned elanikud, nii et Evan pressiti tagaseina vastu. Tema nahk kipitas ja veri sumises kärsitult. Sõjakolled ja kõrge riskiteguriga alad aitasid tal keskenduda, aga Castle Heightsi seltskondlik vestlus ajas ta endast välja. Mia tõstis pilgu muffinilt, mida ta nokkis, ja pööritas tema suunas silmi.

„Me pole *teist* viimasel ajal eriti midagi kuulnud, härra Smoak,” ütles Hugh kätteõpitud üleolevusega. Uurivad silmad vaatasid teda musta raamiga prillide tagant – need olid nii vanamoodsad, et olid jälle moes. „Kas tahaksite hommikujoogi küsimuses arvamust avaldada?”

Evan kõhis kurgu puhtaks. „Mina ei tunne *kombucha* järele erilist vajadust.”

„Võib-olla siis tunneksite, kui teeksite mõnikord trenni, selle asemel et kogu aeg arvutustabeleid vahitada,” sosistas Johnny kuuldavalt, teenides Lorileelt itsituse ja teistelt hukkamõistva pilgu.

Evan üritas jääda rahulikuks ja suunas pilgu alla, vaadates, kuidas vereplekk varrukal aeglaselt suureneb. Ta pani käed nagu muuseas risti, et plekki varjata.

„Teie dressipluus,” sosistas Mia. Ta kummardus mehe poole, tuues kaasa sidrunheinakreemi meeldiva lõhna. „See on märg.”

„Ma ajasin autos sinna midagi peale,” ütles Evan. Naise pilk ei tõusnud varrukalt, nii et ta lisas: „Viinamarjamahla.”

„*Viinamarjamahla?*”

Järsku jäi lift seisma.

„Oih,” ütles Lorilee. „Mis nüüd juhtus?”

„Võib-olla läksid teie täidetud huuled kogemata stopp-nupu vastu,” märkis proua Rosenbaum.

Elanikud toibusid ja hakkasid sagima nagu kariloomad latris. Evani tähelepanu tõmbas kiire liikumine tema kõrval – Peter kükitas, ta väikesed sõrmed haarasid mehe püksisäärest ja tõstsid selle üles, tuues nähtavale põnevalt palja pahkluu. Evan tõmbas jala ära, ajades kogemata toidukoti ümber. Üks püstolisummuti veeres kolinal põrandale.

Peteri silmad läksid suureks, ta haaras summuti ning pistis selle tagasi Evani kotti.

„Peter,” ütles Mia. „Tõuse püsti. Me ei rooma mööda põrandat. Mis sul arus on?”

Poiss tõusis häbelikult püsti ning hõõrus ühe käega teist.

„Mul kukkus midagi maha,” ütles Evan. „Ta lihtsalt andis selle mulle tagasi.”

„Mis *pagana* asi see oli?” küsis Johnny.

Evan otsustas jätta selle küsimuse retooriliseks.

Lõpuks sai Johnny punase kangi liikuma ja lift suundus taas üles. Kui nad kümnendale korrusele jõudsid, hoidis Hugh uksi lahti. Tema pilk liikus Peterilt Miale. „Ma saan aru, et te ei kutsunud lapsehoidjat?”

Nende ümber seisvad kaheksa naist läksid turri.

„Ma olen üksikema,” ütles Mia.

„Korterühistu reeglites on täpselt kirjas, et koosolekutele lapsi ei lubata.”

„Olgu nii, Hugh.” Mia naeratas säravalt. „Te kaotate otsustava hääle basseinalale planeeritud ripp-begooniate osas.”

Hugh kortsutas kulmu ja astus koos teistega koridori. Evan üritas Mia ja Peteri seltsis neist maha jääda, aga proua Rosenbaum haaras tal jälle käsivarrest, tehes värsked koorikud dressipluusi all uuesti katki. „Tulge nüüd,” ütles ta. „Kui te siin majas elate, siis annate oma panuse nagu kõik teised.”

„Ma väga vabandan,” ütles Evan. „Ma pean tõesti arvutustabelite juurde tagasi minema.”

Ta vabastas käe proua Rosenbaumi haardest. Naise krimpsus sõrmeotsad olid tema verega koos. Evan patsutas viisakalt proua kätt, pühkides selle žesti kattevarjus teise käega naise sõrmed verest puhtaks, ja tõmbas käe lifti tagasi.

Uksed sulgusid. Mia pakkis moonimuffini jäänused paberisse, toppis need käekotti ning vaatas ohates lakke. Nad sõitsid vaikides üles, Evanil käes paberkott, mille ülemine äär oli pleki varjamiseks alla keeratud.

Sokita jalga ning verist varrukad hoidis ta Mia ja Peteri vastas asuva seina poole.

Peter vaatas ainiti enda ette. Nad jõudsid kaheteistkümnendale korrusele, Mia jättis hüvasti ning astus välja, Peter kannul. Uksed hakkasid juba kinni minema, aga äkki pisteti nende vahelt sisse pisike käsi ning uksed jõnksatasid ja avanesid uuesti.

Nähtavale ilmus Peter, kelle näoilme tõsidust õõnestas laubaplaastri pealt vastu vahtiv Gonzo. „Aitäh, et sa mind sisse ei rääkinud,” ütles ta.

Enne kui Evan vastata jõudis, olid uksed taas sulgunud.